

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 647. Theodori Pap. Annus 6. Constantis Imp. Annus 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

sententia per vicarios numero triginta novem, statuti- que sunt canones quinque, quos tu consulas. Quae- rem in eo habere appendix de inventione librorum facti Gregarii, suo loco ponenda erit.

IESU CHRISTI
ANNVS 647.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 6. Annus 6.

CECENSIVMVS quadaesimus septimus Red- duntur agitur annus, Indictione quinta, qui & sex- tus Constantis Imperatoris numeratur, quo invadunt Africanam Sarraceni, eandemq; tributariam reddunt, bello quoque civili agitata erat provincia illa, cum occupasset eam Gregorius (videlicet) qui ibi gesserat Prae- torium praefecturam. De his nihil praeterea, quam quae habet Theophanes hoc anno verbis istis: Anno sexto Im- perij Constantii facti est in terra ventus vehementis, qui nullam remanens, arborumque ingentes radices extirpavit, atque multos edificatorum depositos nonnobilium. Sylvarum hi dicuntur, qui in columnatum vertice sibi habitaculum coeli vocabant. Eodem anno anno Sarraceni hostiliter Africanam aliorum, & insulae agrato aduersus tyrannum Gregorium, hinc in fugam vertunt. & eos, qui cum ipso erant, interierunt, & hinc ad Africa pulsum, atque tributum in Africa ordinatum & pax, renascentur. haec de Africa subiugata a Sarracenis boanno Theophanes. Sed inmissimus iam res Franco- rum.

Eodem anno, quo absolutus Dagobertus Regis Fran- corum decimus sextus, idem Rex decimanona Ianuarii mortuus: cuius erga Ecclesiam mansuetudo ex eius testa- mento superius est demonstrata. Eius corpus (inquit Au- gustinus) a confestim armatibus sepulchrum est in Ecclesia sancti Dionysii decessu latere sepulchrum solum martyris. Domine (ut supra) quod est, cum scortatum in illius memoriam sociorum- que sui pollicetur, templum eius condidit, universis, qui in Galia tunc temporis erant, excellentiss, multaque impensis factum videtur, marmoribus illud columnis, simulque variisq; parietibus, marmoribus adificandi sumptus & exquisito fabri- cato dicitur: nec minor sibi in aliis quoque ornatus intencio. Non vultus ante testu & pallio holofero a totum interierum cre- ditur in tempore huiusmodi credens pascendum, ut apud sanctum Martinum Turoni, nec non apud sanctum Mauritium Agrippis, & apud sanctum Gerontium Earsis ageretur, in his sicuti: praedixi tunc in membra a strabus in olem loco Deo famulantes, sine materialibus Ecclesia condidit, ut deo in animi eam plurimum ad- tributa esset, haec de S. Dionysii Ecclesia, ubi Dagobertus sepeliri delegit.

Quod vero ad salutare eius animae pertinet: quae accedunt ad ocula hominum separata, Deus sanctis suis periculum voluit nota fieri. Inita namque diuini iudi- cii laquei est demonstrata librata sententia, ut qui se an- tiquo facinoribus innotuerat admodum inq; inuoluerat, tunc in eodem penitus, quod ad poenam spectat, expiatis, licet pluribus bonis operibus postea abundasset, purga- tum post obitum poena (ad breue licet tempus) aduer- saria spectandis, quibus fuerat antea obsecutus, traditus sit cruciandis: sed purgatus, & sanctus, quos coluit, in uiculis uenerandis, meruit vna cum ipsis ad eternam beatitudinem peruenire. Rem gestam memoratu dig- num fideliter acceptam, & apud eundem auctorem conscriptam, hic describere dignum putauimus: sic e- rit acti.

Eodem tempore, quo terminus Dagobertus sortitus est vita, qualem illi aduersus nomos, Defensor Pictamenis Ec- clesiae, participat abbas Sicilia, qui dum euclis reuerteretur na- ualis, exiit ad quamdam diuinem insulam praesentia & miris- simam solitari, qui dicebatur Ioannes, ridemtam. Aquo loco de salute animae cum eo sermouantur, interrogatum, v- trum Regem Dagobertum cognosceret, illic se eam optime

nosse respondisset: rursus a se rogatus, meris utamque Regis exposuit. Cui sine: Cum, ait, multa vigilatum ac ieiuniorum, simulque sanctissimis fatigatione depressus paulatim membra so- pori dedissem, adfuit mihi quidam veneranda decorus canicie, mo- uens, ut propere surgerem. Et pro Dagoberti Regis anima, qua eadem e corpore exierat hora, Domini exorarem clementiam. Quod cum facere maturato curassem, apparuerunt subito haud procul in pelago deformis tricornuta facie demones, vinctum Regem Dagobertum per spatia maris agnantes, inflictiq; in saepe verberibus ad Vulcani- na loca trabentes.

Qui discens cruciatibus, inter agitationes & verbera, quo- rumdam sanctorum audiebatur postulare suffragia. Cum reperi- te, aperto caelo, inter fulmina insuetus cum fragore ruentia, visi sunt descendisse vni decore nentes mirabiles. Requiere caepi ab eis, quos essent. Qui dixerunt, se filios esse, quos Dagobertus ad su- um vocauerat auxilium, Dionysium videlicet ac Mauritium mar- tyres, nec non Martinum confesorem. Hi arreptam demouibus animam secum ad aethera leuauerunt, caentes hunc Psalmum: Beatus quem elegisti & assiumisti, Domine, habitabit in attri- bus. Hac vir ille venerabilis Ioannes Anselmo retulit se viderisse. Qui in Gallias reversus, factus Andeono narratur (sunt hic a lecretis Regi, & postea facta caritate conspicuus Episcopus Rothomagensis) quae in vna conscripta chartula postea reli- quit in ordinem historiae re- genda. Ex qua re datur intelligi nullo modo a sancto ornatum, animum quem ad eorum memoriam sancti confertur vni.

Quamquam enim quorundam calumniatorum, & locuta de- notare cogentium hac vox sit: Nil (dicit) Deo vel sanctis esse profani avarum sine argenti hinc affixum, seu paratibus de- pendentia pallia: non tamen sine causa ritione pauperi sunt diuina Balthasar vna de templo Domini rapta in turpis con- nerent vsu, vel Heliodorus avaritiam Dei diripere conatus, & Antiochus, quia Hierosolymitana urbis templum Astris consue- ritur exsoluere, postmodum statim verbis exprant. opti- ma sane scitiae argumentatio: in enim Deus ut faceret eos ingenti supplicio affecit Ecclesiarum ornamentorum expilatores, ergo maximis praemijs augebit religio- sos viros eorumdem largitores. Ad postremum auctorem haec auctor: Dagobertus vero eo spectatus sanctis sibi auxiliari poscebat, quorum basilicas plus ceteris se opibus ditasse meminerat, haec ille.

Cui, si hoc tempore vixisset, quantum fuisset alius declamandum aduersus perfidos Nouatores, qui nul- lam post obitum poenam purgationem animarum ad- mitunt, sanctorumque suffragia negant, nec precibus tuari animas defunctorum impie docent: quorum in- famia vel vna saltem hac lustrata omni fide testata reli- cta, & a sanctis acceptata, refellere consuevit penitus potuisset: ex qua etiam illorum de purgationis poenis len- cencia potius infirmatur, qua alicui nullam tibi fa- cultatem demonibus post obitum animas cruciandi, cum tunc hoc factu, cum aliis pluribus, vel a Bedae vel ab Iulio enarratis eadem opinio constaret. Fuit autem tan- tae fidei eiusmodi a Ioanne narrata, ab Anselmo in Gal- lias lata, a sancto autem Andeono primum scriptis man- data historia, ut Ludouicus Imperator in epistola ad Hil- dimum Abbatem monasterii sancti Dionysii, eius, ut rei haud dubie voluerit meminisse: dum enim ipsum san- ctum Dionysium praecanis tollit, haec inter alia habet: Praedecessores autem nostri gloriam huius eximij & amici Dei Dionysii non manere coluerunt: qui, dum eius facta exuuias in terris ob amorem & honorem Domini nostri IESU CHRISTI optine, quibus poterant, honorauerunt, per eius precibus dignissimum honore praerogati potiri & in terris & in caelestibus meruerunt. Ut fideliter vni ex presu Francorum Regibus Dagobertus, qui eundem pretiosissimum Christi martyrem reuerens non medio- criter fuerat, & immortalis est vita sublimatus, & per eum aduoto- rium (sunt diuina ac caelestis officio perhibet) a poena est liberatus, haec Ludouicus Augustus in dicta ad Hildimum episto- la, quae habetur praefixa Ateopagiticis ab eodem Hildimo concipitis.

Quod vero ad Andeonom pertinet, qui fuit Dago- berto Regi (ut dictum est) a lecretis, antequam crearetur Rotho-

IOAN. NI.
EREMITA
DE ANIMA
DAGOBERTI.
VI.

TIMEO-
RVM OR-
NATVS
DEO GRA-
TIA.

V.

DE VERE-
TATIS NA-
RATA HI-
STORIA.

VI.

Rotho-

CHRISTI
646.
cuius commu-
dicibus: Non XXVII
Sed & in re-
pente Chryso-
stomum rursus
Non enim
id fuit, Ne-
perissimum in
terro, quod
ne nostra ma-
ser abbas
viam naturam
& non ut au-
existens ad
notum facti, &
primum cogit-
tatum progre-
sorem Phauli, d.
trian, consi-
tis, in quatuor-
ditioe dandi
a sancto rati-
im Episcopus
etatis dandi &
venerit. Vidit
h, quam per-
affructe me-
quid, aliquo-
vntus perone
necare inle-
dicioem rita

III.
XIII.
XIIII.
XV.
XVI.
XVII.
XVIII.
XIX.
XX.
XXI.
XXII.
XXIII.
XXIV.
XXV.
XXVI.
XXVII.
XXVIII.
XXIX.
XXX.

SIGEBERT ET CLODOYEVUS REGNANT

Rothomy genis Episcopus: extitit illi fidelissimus monitor, & bonorum omnium conciliator: cunctis ad eum admonitionum haberet indiculus in ipsius Audoeni vitz Actis, quem tu consulas, vt videas, de quibus a fidelibus monitoribus admonendi sunt Principes, ne delerent. Defuncto autem Dagoberto, duo filii ipsius, Sigebertus & Clodoveus, successerunt in regnum, qui a parte heredes fuerant in sinitu, de quibus suis locis inferius dicendum erit.

IESV CHRISTI ANNVVS 648.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP. Annus 7. Annus 7.

I. DE TEMPORE PROMALGATI TYPI

ANNVVS sequitur Redemptoris sexcentisimus quaterdragiesimus octauus, Indictione sexta, quo a Constante Imperatore, impellente paulo Constantinopolitano Episcopo, editum est de re edictum, quod Typum vocant, iusta illa causa presentia, vt omnes Christiani orbis Ecclesie simul in vna, ad eamdem sententiam videntur, paxque firma in Ecclesia esset, nimirum vt silentium de excitata controuersia in hactenus tam iis, qui vnam, quam iis, qui duas in Christi voluntates asseverent. Porro cum idem missus est Romam Typus, tantum abest, vt recipere, vt etiam Paulus eius auctor, nec non Pyrrhus vna cum ipso pariter, collecta Synodo damnarentur. Hactenus namque de his, que hoc anno esse gesta reperitur. De quibus primum omnium, quod ad rationem temporis spectat, certa est de ea assertio in Actis publicis sancti Maximi martyris, in quibus ista leguntur: Dicentibus illis: Non communicas Sedi Constantinopolitane? respondit Maximus: Non communico. Dicunt: Quomodo? Et respondit: Quis sanctas quatuor Synodos eiecerunt per nouem Alexandrie sacra capitula. Et per Elibesin, id est, expositionem a Sergio in hac vrbe factam, et per Typum deinceps sexta Indictione expositum: Et quod ea, que per Elibesin dogmata aurant, per Typum repudiarent, ac scriptos totes destruxerunt. Qui ergo a se damnati sunt et a Romanis, et ab ea Synodo, qua postea sacra est sexta Indictione de posita ac sacerdoti nullati, quomodo mysterium consistunt, Et. hac de tempore, quod vero ad rem gestam pertinet, eadem sic habuit:

II. ARTIS PAULI EP. CONSTANTINOP.

Paulus Constantinopolitanus Episcopus, cum vidisset ex litteris tunc a Romano Pontifice, tum etiam a Concilio Africano scriptis vniuersam Occidentalem Ecclesiam abherese se conitaram, dolorem excoquiunt: persuasit enim Imperatori Constanti, editum proponere, quo significaretur tacendum esse de ea altercatione, que veritatis de vna sine duabus voluntatis, itaque affixa materia Ecclesia iante scripta, quibus manifeste heresi laudaretur, auferri preciperet, ea id agens calliditate, vt quous modo, vel silentio saltem damnari videretur de duabus voluntatis expressa sententia. Hanc quidem mentem et artem fuisse subdoli hominis, Acta Concilii Lateranensis sub Martino Papa declarant, vbi Patres de Paulo ista loquuti sunt. Hic etiam necessitate quadam annuisse Imperatorem, quod videret omnes Africanos Episcopos eius esse sententia eotempore, quo aduersus Imperium rebellasset Gregorius, qui eam praevocantiam admittit. Et ab eo, vnde nimirum necesse esse ipsos invitare potius quam aperta desessione hereses amplius concitare, quorum gratia, Et vt heresi serpi proda in vniuersam Ecclesiam, ad tempus siletet, amotis scriptis illis dolo precipi hac ibi: sed de consilio et calliditate Pauli hac rursus habent Patres a iudem, qui supra:

III.

Peractum enim (sicut de eo, nempe Paulo, suggestioni et accusationi pronunciant) et incipimus acriter reuocatum descendere studium, et perficimus dolo Typum fieri persuasit. Scilicet edictum namque apostolicum conuocant perit. Et paulo post: Quomiam et ipsum Typum in euersione paterorum dogmatum fieri sine dubio persuasit: qui dereliquentes Catholicae Ecclesiae pateram Synodalesque definitiones ac sermones, ad secularis Typi calliditate properarent, pariter quidem tam suam occultantes persidians, quamque alius inique irrogantes querelas, et. Exem-

placitum promulgatum ab Imperatore Typi habentur titulum a Theodoro Notario in Secretario quinto dicti Laterani nisi Concilio sub Martino, sed rudi manducante in Latium facta reddidit in aliquibus locis subdolum, quod sic habet.

Constitutionem habentes de omnibus caram agere, et interdere, qua respiciunt ad vilitatem Christianisque nostra Republice, et praeterea que feruntur ad immanitatem nostram in idem, per quam nobis omnia prospera fieri credamus, impediunt in multa perturbant esse nostrum Orthodoxorum populum, et potest dicens quibusdam vnam voluntatem in dispensationem magni Dei et Saluatoris nostri IESV CHRISTI, vt latius in ipsam operari divina et humana: alii autem dogmata eorum diuis voluntates et duas operationes in eadem dispensationem incarnati Verbi, et illo quidem in satisfactionem propter vnam personam esse Dominum nostrum Iesum Christum in duabus naturis incorpuse et induisse volentem et operantem diuina et humana alii autem propter conuenientiam naturae induisse in ipsa personam, et vt saluetur et maneat eorum differenda secundum naturam, eundem ipsum vnam Christum naturam aliorum operandi diuina et humana. Et ex hoc in multam diffensionem et contentionem nostram Christianissimam Republicam peritum et discordantibus inuicem non conueniunt, et ex hoc sanctum nostrum deo tam lodi oportere, expectatur quod Imperator, quantum tibi aliter deturum in Africa Orthodoxorum populum a se ea de causa auersum penitus eotempore mitti, sed pergit:

Igitur arbitrati sumus, ab omnipotente Deo iudicari, factam accensam discordiam flammam extinguere, et nos vniuersam vltimus humanas animas depasit. Quare nos scimus, nobis subiectis, qui consistunt in Orthodoxa et in uicula nostra Christianorum fide, qui sunt Catholica et Apostolica Ecclesia, non habere licentiam inueniam a se de vna voluntate, aut vna operatione, aut duarum voluntatum, aut duarum operationum qualescumque profere altercationem, aut contentionem, aut rixam. Haec autem iuramentum, ubi ad interuicem penitus de pignus dogmatibus, que a sanctis probabilibus Patribus de dispensatione incarnati Dei Verbi dogmatizata sunt, sed vltimus contentiones, que prae praecipua questione orta est, cessare precipientes, et amoneudo in se sequi, et sufficienter habere diuinae Scripturae et traditionis iudiciorum quemque vniuersali Concilio, et simpliciter in questione sanctorum probabilium Patrum esse videtur, eorum dogmata regula et lege sancte Dei Catholica et Apostolica Ecclesia consistant, nihil eis addentes praeparum, nisi non minus, aut per suam intentionem sui interpretantis, sub pretestu dolo vltimus custodiri, sicuti antequam procederet quatuor patribus quatuor, quasi nulla de eis exorta contumacia. Nihil omnibus, qui vltus ad praesens vnam voluntatem et vnam operationem, aut duas voluntates, et duas operationes dogmatizauerint, sub qualescumque querelas duos gratis, aut a se vltimus facito, nisi tantummodo quod ex sanctis quibusque vniuersali Concilio et ceteris Orthodoxis probabilibus Patribus eam sunt heretici cum impiis eorum dogmatibus, atque scriptis, et vltimus dolo dicimus, quod sancta Catholica et Apostolica Ecclesia non accipit, sed abiecit.

Ad perfectam autem concordiam sanctarum Dei Ecclesiarum, et conuenientiam concedendam, et vt nulla occasio reuocaretur, qui sine fide volunt contendere, et chartas, que postea fuerunt in uerbis sanctissimam magnam Ecclesiam huius a Dei vniuersali regis nostra vrbis, que consistunt praedictas quatuor, vltimus tenari. Qui autem ea praesens vult praeparari, primum quidem subiacent iudicio terribili omnipotentis Dei, deinde quidem etiam qualescumque regalem indagationem reuocant: et quos quem, si videmus Episcopi aut clerici sui, sui facta, sui facti, et aliter sunt de sui locis: sui autem dignitatem, aut conspectum, aut militiam habeant, videntur eis, si autem sint privati, si quidem nolite consistant, suorum vltimus vltimus praeparationem tiantur: sui autem ignobiles consistant, non solum in corpore vltimus vltimus, sed excois perpetuo cassentur, et vltimus vltimus deo congressi, et comminata eis digna supplicia reuocant, communiem et sine tarba pacem sanctarum Dei Ecclesiarum vltimus vltimus, hucusque Imperatori Typus iustatione Pauli paterum.